

MOJSIJE PRED AUŠVICOM

Toliko su me tukli da sam već više od pola
batina kao što je venecijanski kamen više od pola
blistava voda
smrt koja se skriva u životnoj radosti
pa zar zato dobih kamene tablice
da li vas zato dovedoh
u obećanu zemlju.

Talasi mora puni jauka koji beže
u tišinu peska
da plišom oblože ispucale usne
i sunce izlazi i mokri preko bojišta
kao krvavi mornar uz zid kurvarnice
surovi lik sunca kad bejah na visini zvezda
ugledah zemlju i prepoznah njen lik
po nemilosrdnosti istoj
koju ima moj lik čoveka
pa zar se zato popeh na goru Horivu
da koncem sete opervazim pejisaž samoće
i ta zemlja u grudima postojbina zajednička
svih ljudi u kojoj smo od uvek jednaki
zar to ne beše zemlja obećana.

Jetka namrštena noć iskona
raseca sebe na dvoje
i dana nema već samo traje rasečena krvava noć
kružnim nožem sunca zar sloboda
da mokri od straha ili je samo smeh ljudi potresa
i tablice zakona izlizani kip od ruku koje vane
zemljo Kanaanska čuh glas ispod ognja bez lika
ispred vatre na gori Horivu zar je presušio taj glas
i vetar upalih obraza zastao nad tim svetim
kamenjem uklesanih reči kao stvari sunce

da ih okrene na čekrku senki kao voda što točkom
svoga toka sebe pokreće od utrobe do kože i valja
zar vas zato izvedoh iz peći misirske gvozdene
da vas stoleća dovedu pred peći Aušvica.

Moj duh je već spreman da prihvati
sve što mu daješ patnjo
kao što moja ruka preko očiju preko očaja
je spremna da primi stradanja teret već procenjen
kroz krv našu vekovima svirepo prolivanu
zar je to ta iskra što mrak puteva osvetljava
do sad je čovek bolovao a sad boluje cela naša Zemlja
sunce i vatra boluju od trovanja i nečistoće vode
od teške groznice vetrovi od kuge i čireva
ja koji donesoh reč iz Ognja i kome beše obećana
zemlja obećana ne predoh preko Jordana jer suđeno
mi beše da svoje delo ne vidim odvratni prizor
uživanja u ubijanju da li je ova pusta noć
dvorana za moje samotne razgovore da zvezde odjekuju
od moga glasa da li je moj vapaj odgovor
ognju na gori Horivu.